

гостенинъ. Прибра се Койчо. Радостъ изпълни кжщата на какини Динини.

Следъ десетина деня, единъ понеделникъ рано, дойде дѣдо попъ у какини Динини, та свети вода въ дюкянчето. Още сжщия день Койчо го отвори и подхвана занаята. Всичко му бѣше готово отъ баща му. Кака Дина бѣше скжтала и запазила всички такъми. Пъкъ събралъ си бѣше Койчо и малко парици. Роднини и съседи го подкрепиха на първо време съ поржчки. И работата му тръгна. Седналъ на ново колелато рогозче, Койчо ту съ духалото вжлища разгаря, ту чука нѣщо съ малкото чукче, ту промива

съ нѣкаква вода сребърни кръстчета, ту нѣщо позлатява.

Оживи се кжщата на кака Дина, и тя често думаше съ свѣтнало отъ радостъ лице: „Като го слушамъ отвѣнка да чука и като го виждамъ, какъ работи, сякашъ баща му гледамъ, като да е оживѣлъ.“

Поолекна на кака Дина. Койчо взе да помага на домашнитѣ разходи. Сега вече кака Дина има подпора. Тя знае сега, че задъ гърба ѝ седи мжжъ, седи майсторъ, дето чука въ дюкяна и принася мжжка печалба. И затова, макаръ да си работи пакъ както напредъ, ала на душата ѝ е леко и весело.

Годоръ Г. Влайковъ

ЛАЗАРСКА ПЪСЕНЬ

Лазаръ лазарува,
Лазаръ весель ходи
и девойки води.
Всѣка мома пѣе
и по-ясно дума
на трева и шума:
„Цвѣтница е утре,
пжть ни отворете
между ситно цвѣте,

китки да увиемъ
и вѣнци зелени
за моми, ергени.
И въвъ всѣка кжща
да цвѣти градина,
яворъ и калина,
между тѣхъ Гергьовдень
да навърже люлки
за деца и булки.“

И. Стубель